

Przejście przez Edom i śmierć Aarona

Sukcesja w kapłaństwie

„Potem wyprawił Mojżesz z Kadesz posłańców do króla Edomu” — 4 Mojż. 20:14.

Izrael znajdował się w Kadesz, gdzie Mojżesz popełnił błąd w Meriba. Kadesz należy odróżnić od KadeszBarnea, które znajduje się na pustyni Paran. Kadesz znajduje się na pustyni Sin i prawdopodobnie w pobliżu współczesnego miasta Petra w Jordanii (www.thetorah.com/article/solving-the-problem-of-kadesh-in-the-wilderness-of-paran).

Izrael był już gotowy do drogi. Ponieważ był to czterdziesty rok ich wędrówki, nadszedł czas, aby przygotować naród do zakończenia długiej podróży. Mojżesz chciał mieć prostą drogę do Ziemi Obiecanej i uznał, że najlepszym przejściem będzie kraj Edomu. Szlakiem, którym chciał podążać, była Droga Królewska (4 Mojż. 20:17). Zapis historyczny wskazuje, że droga ta była powszechnie używana w czasach starożytnych jako główny szlak handlowy i wojskowy.

„Droga Królewska to główny szlak transportowy na wschód od rzeki Jordan. Ta trasa, która dosłownie oznacza „drogę króla”, jest nieprzerwanie używana od ponad 3000 lat. Biegnie od Damaszku do Zatoki Akaba i jest głównym traktem dla karawan dla Transjordanii. Jest wspomniana w 4 Mojż. 20:17 i 21:22 jako trasa, którą Mojżesz i Izraelici mieli przejść przez Edom i ziemię Sychona. Rzymianie zmodernizowali ją za panowania Trajana i zmienili jej nazwę na Drogę Trajana. Arabska nazwa to Tariq es-Sultani, co oznacza również drogę sułtana lub króla” – „Holman’s Bible Dictionary”, www.studylight.org/dictionaries/eng/hbd/k/kings-highway.html.

Mojżesz wysłał posłańców do króla Edomu, który sąsiedował z Kadesz, prosząc o pozwolenie Izraelitom na przejście przez jego ziemię. Czytamy o tym w 4 Mojż. 20:14-21.

„Potem wyprawił Mojżesz z Kadesz posłańców do króla Edomu, żeby mu powiedzieli: Tak mówi twój brat Izrael: Ty znasz całą udrękę, która nas spotkała, że ojcowie nasi poszli do Egiptu. Mieszkaliśmy w Egipcie przez długi czas, lecz Egipcjanie gnębili nas i naszych ojców. Wołaliśmy więc do Pana, a On wysłuchał naszego głosu i zesłał anioła, a ten wyprowadził nas z Egiptu. Teraz jesteśmy w Kadesz, w mieście na granicy twojej ziemi. Pozwól nam przejść przez twoją ziemię. Nie pójdziemy przez pola uprawne ani przez winnice i nie będziemy

pić wody ze studzien; pójdziemy drogą królewską, nie zboczywszy ni w prawo, ni w lewo, aż przejdziemy przez twoją ziemię. I odpowiedział mu Edom: Nie wolno wam przejść przez moją ziemię; w przeciwnym razie wystąpimy z mieczem przeciwko tobie. Synowie izraelscy odpowiedzieli mu: Pójdziemy utartą drogą, a jeżeli już my i nasze stada będziemy pić twoją wodę, to zapłacimy za nią; rzecz to błaha. Chodzi tylko o to, abym pieszo przeszedł. A ten odpowiedział: Nie przejdiesz! I Edom wyruszył przeciwko niemu z licznym wojskiem dobrze uzbrojonym. I nie pozwolił Edom synom izraelskim przejść przez swoją ziemię, toteż synowie izraelscy omięli go”.

Apel Mojżesza porusza kilka interesujących kwestii. Po pierwsze, Mojżesz opisał swój lud jako „brata twego, Izraela”. Jest to przejmujący apel do rodziny. Jakub, ojciec Izraela, był bratem Ezawa. Edom to inne określenie Ezawa. „A to są pokolenia Ezawa (to jest Edom)” – 1 Mojż. 36:1.

Edomici, Moabici, Madianici

„Różne narody zamieszkujące Ziemię Obiecaną, których nieprawość się dopełniła i które miały być wyłączone przez Izraela, nie były spokrewnione z Abrahamem; ale Edomici, Moabici i Midianici, którzy mieszkali na południu i wschodzie Ziemi Obiecanej, byli spokrewnieni z Izraelem. Madianici byli dziećmi Abrahama i Ketury. Moabici byli dziećmi Lota, bratanka Abrahama. Edomici byli potomkami Ezawa, brata Jakuba. Boskim planem było, aby Izrael pozostawił te pokrewne narody bez niepokoju, z wyjątkiem sytuacji, gdy dokonają one ataku” – R5315.

Chociaż Jakub i Ezaw byli do siebie bardzo wrogo nastawieni na początku swojego życia, później pogodzili się z wielkim uczuciem do siebie nawzajem. „Ezaw wybiegł naprzeciw niego, objął go, rzucił mu się na szyję i ucałował go; i rozplakali się” – 1 Mojż. 33:4.

W rzeczywistości Izraelici zostali zobowiązani do zachowania pewnego stopnia szacunku dla Edomitów! „Nie gardź Edomitą, gdyż jest twoim bratem, i nie gardź Egipcjaninem, gdyż byłeś w jego ziemi obcym przybyszem” – 5 Mojż. 23:8.

Król Edomu powinien był znać tę historię. Mojżesz chciał jednak położyć większy nacisk na tę prośbę i uzupełnił ją o bliższą historię ludu Izraela jak chodzi o ich doświadczenia w Egipcie, w tym boską rękę anioła, która dokonała ich wyzwolenia. Ponadto Mojżesz, przewidując obawy Edomitów, zapewnił, że podczas ich przejścia przez ziemię Edomu nie zostanie naruszone

nic wartościowego, co posiadali. Pola, winnice i źródła wody mają być ściśle omijane, a Izrael w najmniejszym stopniu miał nie zbaczać z królewskiej drogi.

W późniejszych negocjacjach król Edomu dwukrotnie odrzucił prośbę i nie dał się przekonać do przepuszczenia Izraela. Co więcej, władca ten dokonał wielkiego pokazu siły, aby zniechęcić Izraela do przejścia przez jego ziemię.

Można się zastanawiać, dlaczego król Edomu tak bardzo sprzeciwiał się przepuszczeniu Izraela przez swoje terytorium. Możemy tylko domniemywać, lecz Pismo Święte mówi, że Edom i inne plemiona Kanaanu były przerażone Izraelem. „Usłyszały to narody i zadrżały; dreszcz przejął mieszkańców Filistei. Wtedy przeraził się książęta Edomu, drżenie ogarnęło władców Moabu, struchleli wszyscy mieszkańcy Kanaanu. Bojaźń i strach pada na nich” – 2 Mojż. 15:14-16.

Z powodu tego strachu nie mogli zgodzić się na obecność Izraela w ich pobliżu. Mojżesz przyjął odpowiedź króla i Izraelici udali się dalej na wschód wokół Edomu i na wschód od Moabu, do ziemi synów Lota (Sędz. 11:18).

„Potem wyruszyli z Kadesz i rozłożyli się obozem pod górą Hor, na skraju ziemi edomskiej” – 4 Mojż. 33:37. Jeśli chodzi o lokalizację góry Hor, jedno ze źródeł podaje: „W Biblii pierwsza góra Hor, miejsce śmierci Aarona, znajduje się „w pobliżu granicy Edomu”, jednak jej dokładna lokalizacja jest dziś przedmiotem wielkiej debaty. Według rzymsko-żydowskiego historyka Józefa Flawiusza (37-100 r.), prawdziwą lokalizacją jest góra JebelNebiHarun, co po arabsku oznacza „Góra Proroka Aarona”. Mierząca 1457 metrów góra znajduje się w Górach Edomickich w Petrze w Jordanii. Znana jest także jako DżabalHarun, a na jej szczycie zbudowano świątynię, która rzekomo kryje grób Aarona (www.gant-shillurc.co.uk/ministers-blog/mount-hor-the-importance-of-mountains-in-the-bible).

To właśnie tutaj, na górze Hor, życie najwyższego kapłana Aarona dobiegło końca. Stało się to na polecenie Jahwe. „I rzekł Pan do Mojżesza i Aarona pod górą Hor na granicy ziemi edomskiej: Aaron będzie przyłączony do ludu swego, albowiem nie wejdzie do ziemi, którą dałem synom izraelskim, za to, że sprzeciwiliście się moim słowom u wód Meriba. Weź Aarona i jego syna Eleazara i wyprowadź ich na górę Hor, i każ Aaronowi zdjąć jego szaty, i odziej w nie jego syna Eleazara. Aaron zaś tam umrze i będzie przyłączony do ludu swego. I uczynił Mojżesz tak, jak rozkazał Pan, i wstąpili na górę Hor na oczach całego zboru. Tam kazał Mojżesz Aaronowi zdjąć jego szaty i odział w nie syna jego

Eleazara. I umarł tam Aaron na szczycie góry, Mojżesz zaś i Eleazar zeszli z góry. A gdy cały zbór zobaczył, że Aaron nie żyje, opłakiwał Aarona cały dom Izraela przez trzydzieści dni” – 4 Mojż. 20:23-29.

Jest wiele interesujących rzeczy, na które należy zwrócić uwagę w tym opisie.

- Przede wszystkim Pan Bóg podaje powód odmowy Aaronowi wejścia do Ziemi Obiecanej. Powiedział: „za to, że sprzeciwiliście się moim słowom u wód Meriba”. Moglibyśmy się zastanawiać, jak zawinił w tej sytuacji Aaron, ponieważ to Mojżesz uderzył w skałę, zamiast do niej przemówić. Dokładne zbadanie tej relacji pokazuje jednak, że Aaron był w pełni zaangażowany w tę sprawę. Mojżesz i Aaron byli wtedy razem, prezentując jednolite stanowisko przed ludem.

I rzekł Mojżesz: „Czy z tej skały **wydobędziemy** dla was wodę?” – 4 Mojż. 20:10-11. Widzimy więc wyraźnie udział Aarona w grzechu poprzez jego wsparcie dla Mojżesza.

- Po drugie, sukcesja urzędu Najwyższego Kapłana została ukazana w spektakularny sposób. Mojżeszowi nakazano „zdjąć” szaty arcykapłańskie z Aarona i nałożyć je Eleazarowi, najstarszemu synowi Aarona. Chociaż Biblia o tym nie wspomina, przypuszczamy, że w pewnym momencie Eleazar przeszedł przez wcześniej opisaną procedurę ustanowienia nowego arcykapłana (2 Mojż. 29).

Opis śmierci Aarona jest uzupełniony w 4 Mojż. 33:38-39. „Na rozkaz Pana wstąpił Aaron, kapłan, na górę Hor i umarł tam w czterdziestym roku po wyjściu synów izraelskich z ziemi egipskiej pierwszego dnia piątego miesiąca. A Aaron liczył sto dwadzieścia trzy lata, gdy umarł na górze Hor”.

Wiek Aarona w chwili śmierci wynosił 123 lata, trzy lata więcej niż wiek Mojżesza. Chociaż w narracji biblijnej opisano upadki wiary Aarona, ogólnie wydaje się, że był on dość wierny jako pierwszy najwyższy kapłan Izraela. Jest bardzo pozytywnie opisany w Psalmie 106:16: „Gdy unieśli się zawiścią przeciw Mojżeszowi w obozie, przeciw Aaronowi, świętemu Pańskiemu”.

Data jego śmierci jest dość szczególna: pierwszy dzień piątego miesiąca czterdziestego roku. Do wymarszu do Ziemi Obiecanej pozostało zaledwie osiem miesięcy. W ciągu tych ostatnich ośmiu miesięcy wiele się wydarzyło!